

Arrest

nr. 167 837 van 19 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat S. GAZZAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 oktober 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 januari 2016.

1.3. Op 4 februari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een sjjiitische Arabier bent, en werd geboren in Bagdad, Centraal- Irak. U woonde van uw geboorte tot 2004 in de wijk Madinat Al Sadr. In 2004 verhuisde u naar de wijk Al Shu'la waar u woonde tot uw vertrek. Op 8 augustus 2008 huwde u met A.(...) S.(...) M.(...). In 2012 werd uw zoon M.(...) geboren. Uw echtgenote en zoon verblijven in uw huis in El Shu'la, Bagdad.

U ging tot het zesde leerjaar naar school en behaalde een diploma. In 1992 begon u te werken in het bedrijf van uw vader, waar u tenten verhuurde. Van 1993 tot 1996 vervulde u uw legerdienst als grenssoldaat in Mosul. U had de graad van gewoon soldaat.

Na uw legerdienst had u verschillende jobs. Na de val van Saddam Hussein, in 2003, begon u te werken als security agent bij FBS (uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat u het heeft over FPS, Facility Protection Services), een organisatie die instond voor de bewaking van belangrijke gebouwen en instellingen. Van 2003 tot 2008 stond u in voor de bewaking van het Instituut van Communicatie (Ma'had al Itisalaat), van 2008 tot 2009 voor de bewaking van de verpleegsterschool voor meisjes (l'dadiyat Tamried Li-al-Baat), van 2009 tot 2013 voor de bewaking van het ziekenhuis al Karama, en vanaf 2013 tot uw vertrek voor de bewaking van het hoofdkwartier van FBS in Al Kazimiya.

Vanaf 2008 behoorde de organisatie FBS tot het Ministerie van Binnenlandse Zaken, vanaf 2011 werd de organisatie onderdeel van de politie. U volgde toen een opleiding in het Amerikaanse kamp Delta in al-Kout, en kreeg de rang van Na'ib Arief. U bleef Na'ib Arief tot uw vertrek.

Uw job werkte met een shiftensysteem, waarbij u telkens drie uur werkte en drie uur rustte gedurende twee dagen, en vervolgens twee dagen naar huis ging. Bij uw laatste functie stond u meestal aan de buitenpoort om mensen en auto's te controleren.

Vijf maanden voor uw vertrek riep de minister van Binnenlandse Zaken Muhammed Salim al Chabban de agenten van FBS op om mee te gaan vechten aan het front in Ramadi. De oproep kwam via televisie en via de interne communicatie van de politiediensten. Verschillende van uw collega's werden in de daaropvolgende weken per eenheid verplicht naar het front gestuurd. Ze vochten er in aparte eenheden langs het Irakese leger tegen IS (Islamitische Staat) in Anbar. Ze hadden beperkte vechtuitrusting en verschillende van uw collega's kwamen om. Per eenheid van ongeveer honderd agenten kwamen tien tot vijftientwintig personen om.

Vier of vijf dagen voor uw vertrek liet uw baas u mondeling weten dat u enkele weken later in de zesde groep zou moeten naar het front vertrekken. Hierop heeft u overlegd met een collega en vriend, Z.(...) R.(...), die in dezelfde straat woonde en ook in dezelfde groep zou moeten vertrekken, en heeft u besloten samen te vluchten. Op de derde dag na het bevel heeft u Bagdad verlaten.

Later heeft uw collega en vriend C.(...) R.(...) u gebeld, en u verteld dat een andere collega, A.(...) A.(...), uw directe baas A.(...) I.(...) had ingelicht over uw vlucht. Deze belde naar het hoofdkwartier en vertelde hen dat u was gevlucht.

Op 14 september 2015 bent u samen met Z.(...) R.(...) vanuit Bagdad naar Turkije gevlogen. Vanuit Turkije bent u per boot naar Griekenland gereisd, en van daaruit via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België gekomen. Op 05 oktober 2015 diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: kopie van benoemingsbevel (2003), kopie van administratief bevel Ministerie van Binnenlandse Zaken (2009), kopie van administratief bevel van Ministerie van Binnenlandse Zaken (2011), badge politie (18/03/2014), huwelijksakte (08/08/2006), nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, kopie van identiteitskaart echtgenote, kopie van rantsoenkaart, kopie van nationaliteitsbewijs echtgenote, kopie van identiteitskaart zoon, kopie van woonstkaart, attest van Ministerie van Binnenlandse Zaken, kopie van attest van Ministerie van Binnenlandse Zaken, 9 foto's met screenshots van Facebook waarop foto's van uw collega's te zien zijn in de strijd tegen IS.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

U verklaarde dat u enerzijds vreest opnieuw in dienst te moeten treden van de politie en te worden ingezet in de strijd tegen IS en anderzijds vreest om een gevangenisstraf te krijgen omwille van dienstweigering (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor op het CGVS consequent gebruik maakte van de afkorting FBS wanneer u het had over de dienst waar u werkte (CGVS, p. 6, 11, 16). Uit

informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt echter dat u doelt op FPS (Facility Protection Services) dat belast is met de beveiliging van Iraakse overheidsgebouwen. U kon overigens niet vertellen waarvoor de afgekorte naam van de dienst stond (CGVS, p. 11). Deze gebrekkige kennis omtrent de naam van uw dienst is opmerkelijk gezien u beweert sinds 2003 voor de dienst te werken en gezien uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de naam duidelijk op de uniformen van de agenten vermeld staat.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs levert dat u persoonlijk of uw collega's van FPS gedwongen werden naar het front te trekken. U verklaart dat het bevel kwam van de minister van Binnenlandse Zaken Muhammed Salim al Chabban, via televisie en de interne communicatie, voor agenten van FPS om te gaan vechten in Anbar maar legt hier geen enkel bewijs van neer (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). De screenshots van een facebookgroep die u voorlegt en waarop collega's van u te zien zouden zijn vormen geenszins een bewijs dat deze personen uw collega's zijn, dat zij zich aan het front in Anbar bevinden of bevonden, en zeker niet dat zij hiertoe waren gedwongen. U legde verder incoherente verklaringen af met betrekking tot het bevel dat u zelf gekregen zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 13). Toen u de eerste keer gevraagd werd hoe u werd opgeroepen tot de strijd, verklaarde u dat er een document was waarop uw naam zou staan en waaruit zou blijken dat het uw beurt was om naar het front te gaan. Toen u gevraagd werd waar dit document zich bevond, antwoordde u dat u dit document niet persoonlijk gekregen heeft. Toen opnieuw werd gevraagd hoe u dan werd opgeroepen, indien u geen document had gekregen, antwoordde u plots dat uw baas uw baas u dit bevel mondeling gegeven zou hebben (CGVS, p. 13). Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat massaal gevolg is gegeven aan de fatwa van Ayatollah al-Sayyid Ali al-Husseini al-Sistani van 13 juni 2014. Geschat wordt dat een miljoen vrijwilligers zich in de daaropvolgende weken heeft aangemeld om het land te verdedigen (zie landeninformatie: 'A Short Profile of Ira's Shi'a Militias', p. 1). Het is dan ook erg onwaarschijnlijk dat er gedwongen rekrutering plaatsvond bij welbepaalde politiediensten.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden (gehoorverslag CGVS, p. 16-18), merkt het CGVS vooreerst op dat u deze vrees geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. Verder dient opgemerkt te worden dat uw beweringen omtrent de straffen voor dienstweigeraars volledig tegenstrijdig zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. U verklaart via collega's van de administratieve dienst te weten dat de straf voor dienstweigeraars minimum drie jaar cel bedraagt, in het geval de dienstweigeraar in Irak blijft (gehoorverslag CGVS, p. 16). Bovendien verklaart u dat uw broer S.(...) als agent werkzaam is in de rechtbank waar rechtszaken in verband met dienstweigerings voorkomen, dat dergelijke zaken erg frequent voorkomen en de straffen variëren van drie tot vijf jaar. Bovendien gelooft u dat uw straf zwaarder zal zijn, omdat u het land heeft verlaten. U geeft aan ervan overtuigd te zijn dat deze straffen daadwerkelijk worden uitgevoerd (gehoorverslag CGVS, p. 17). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat **ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel**. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is.

Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Ten slotte dient vastgesteld te worden dat u geen persoonlijke kennis kan aanhalen aan die omwille van dienstweigerings zijn gestraft, en ook niet weet wat er is gebeurd met uw andere collega's die zijn gevlucht (gehoorverslag CGVS, p. 16).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten (zie landeninformatie: COI Focus Politie – Desertie). U reikt bovendien geen concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad.

De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds

een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de door u neergelegde documenten dient te worden opgemerkt dat er niet wordt getwijfeld aan uw identiteit of die van uw familie, aan uw tewerkstelling als agent of aan de overgang van FPS naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken. De foto's die u neerlegt tonen hoogstens aan dat u collega's of kennissen heeft die zijn betrokken bij het conflict, en leveren geen enkel bewijs dat u zou worden vervolgd omwille van uw dienstweigering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, "artikel 3 gemeen van de Verdragen van Genève dd. 12 augustus 1949", de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 4 en 26 van het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, de artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel – aangaande de erkenning van de status van vluchteling – geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, artikel 1A van de Conventie van Genève, de motiveringsplicht, de bewijslast en de onderzoeksplicht, het voordeel van de twijfel en de artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM. Verzoeker volhardt in zijn asielrelaas en hij citeert zijn verklaringen in dit verband zoals hij deze heeft afgelegd tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (gehoorverslag p. 12-13). Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten het letterwoord "FSB" (lees: "FBS") te hebben gebruikt in plaats van "FPS", werpt verzoeker op dat de protection officer zelf gedurende het hele gehoor het acroniem "FSB" (sic) heeft gebruikt zonder daarbij ooit de aandacht van verzoeker te vestigen op het gegeven dat het in wezen "FPS" zou betreffen. Hij benadrukt in dit verband tevens dat het verschil tussen een "B" en een "P" mondeling heel vaak tot een

misverstand leidt. Voorts betwist verzoeker dat hij niet zou kunnen vertellen waarvoor de afgekorte naam van de dienst stond. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat hij wél kon duiden dat de afkorting “FBS” in het Arabisch staat voor de “bescherming van vitale organen”. Verzoeker verklaart niet te weten waarvoor het letterwoord in het Engels staat, doch meent dat hieruit niet tot een gebrekkige kennis omtrent de naam van zijn dienst kan besloten worden. Verzoeker is dan ook van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kwader trouw te werk gaat. Hij verduidelijkt zijn standpunt als volgt: *“Dat, zelf al verzoeker degene is die hoofdzakelijk verantwoordelijk is voor het bewijzen van zijn asielmotieven, verwerende partij hem moet bijstaand als hij zijn asielmotieven uiteenzet;*

Dat dit overeenkomt met de medewerkingsplicht van verweerder;

Dat verwerende partij bovendien het beginsel van vertrouwelijkheid moet eerbiedigen;

Dat als procedurele beginselen van behoorlijk bestuur worden, o.a., beschouwd de fair-play (met inbegrip van het recht van verdediging, de hoor- en onpartijdigheidsplicht) en de formele zorgvuldigheidsplicht;

Dat wanneer verwerende partij geen gebonden bevoegdheid heeft, ze het zorgvuldigheidsbeginsel moet eerbiedigen, de welke één van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur vormt;

Dat het fair-play beginsel omvat de normen en de beginselen die verwerende partij in acht moet nemen als waarborg voor onpartijdigheid van het bestuur en voor de gelegenheid van de betrokkene om op te komen voor zijn bij bepaalde bestuurshandelingen betrokken belangen^(...);

Dat dit ook als “due process” genoemd kan worden;

Dat wegens, enerzijds, het gebrek aan enige vraag gedurende het gehoor omtrent de beweerde tegenstrijdigheid in het gebruiken van de acroniem FSB / FPS en, anderzijds, het verwijzen in de bestreden beslissing, naar het bestaan van het acroniem FPS zijnde de Facility Protection Services en, o.a., daarop de beweerde ongeloofwaardige asielrelaas van verzoeker te staven, is verwerende partij absoluut niet vertrouwelijk te werk gegaan;

Dat het gedrag van verweerder als gevolg heeft dat verzoeker niet in staat is geweest om zich te kunnen uitleggen over het gebruiken van het letterwoord;

Dat dit een schending vormt van de hoor en wederhoor beginsel;

Dat dit des te meer onaanvaardbaar is dat verwerende partij zijn eerste grond tot weigering van de vluchtelingenstatus hierop staat (!);

Dat verwerende partij haar formele motiveringsplicht heeft geschonden;”

Verzoeker meent dat de vluchtelingenstatus hem moet worden toegekend. Hij heeft immers een gegronde vrees voor vervolging in Irak wegens de oorlog die er heerst en de gedwongen werving van strijders om in het Noorden tegen de Islamitische Staat te gaan vechten. Verzoeker benadrukt dat hij zijn vrees om tegen zijn wil naar de frontlinie te worden gestuurd duidelijk heeft uitgelegd en poneert dat hij, wegens zijn verzet tegen de gedwongen dienstplicht en de herhaalde - *in casu* niet betwiste - gedwongen rekrutering van strijders om onder andere tegen IS te vechten, het slachtoffer is van vervolgingen en zijn vrees aldus gegrond is.

In een tweede onderdeel – aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, de artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM, het begrip gewapend conflict en het begrip willekeurig geweld. Wat betreft de invulling van het begrip “intern gewapend conflict” verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak “*Aboubacar Diakité tegen het CGVS*” van 30 januari 2014, maar stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het bestaan van een intern gewapend conflict in Bagdad niet in vraag stelt. Verzoeker tracht vervolgens aan te tonen dat er in Bagdad actueel een dermate graad van willekeurig geweld gaande is dat de loutere aanwezigheid in dit gebied een ernstig gevaar vormt voor het leven van de burgers. Wat het begrip “willekeurig geweld” betreft, verwijst hij andermaal naar laatstgenoemd arrest en naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak “*Noor Elgafaji tegen Staatssecretaris van Justitie*” van 17 februari 2009. Aangezien het Hof van Justitie geen verdere begeleiding heeft gegeven aan de nationale autoriteiten om hen te helpen het vereiste niveau van geweld concreet te evalueren, meent verzoeker dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot wijdverbreid geweld leerzaam is op dit punt, en in het bijzonder haar arrest van 28 juni 2011 “*Sufi en Elmi tegen VK*”. Hoewel het begrip “willekeurig geweld” vervat in artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet niet overeenkomt met het begrip “algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens”, is verzoeker van mening dat de criteria ontwikkeld door het EHRM interessant zijn. Verzoeker herneemt vervolgens de vier criteria (onder A, B, C en D) die

door het EHRM werden opgesomd in het voornoemde arrest "*Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*" en past deze vervolgens toe op de situatie in Bagdad.

Zo wijst verzoeker er vooreerst op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing zelf verklaart "*de veiligheidssituatie in Bagdad is nog altijd problematisch en ernstig*". Verzoeker wijst erop dat er in Bagdad regelmatig terreuraanslagen door zelfmoordterroristen plaatsvinden en hij betwist dat het aantal aanvallen afneemt. Hij wijst er in dit verband op dat, zoals vermeld in de COI Focus van 6 oktober 2015 toegevoegd aan het administratief dossier, de registratie van het aantal aanvallen voor het jaar 2015 beperkt is tot de aanvallen die tot en met 3 september 2015 plaatsvonden. Verzoeker meent dan ook dat de cijfers niet te vergelijken zijn, omdat voor de eerste twee jaren (2013 en 2014) het aantal geregistreerde aanslagen betrekking heeft op de aanvallen gepleegd over een periode van 12 maanden, terwijl de registratie van het aantal aanvallen voor het jaar 2015 beperkt is tot de eerste negen maanden van datzelfde jaar. Verzoeker wijst te dezen nog naar de website van Iraq Body Count, waaruit blijkt dat er in de periode van 7 juli 2015 tot 13 november 2015 in Bagdad 129 aanslagen plaatsvonden in 129 dagen. Gezien deze cijfers kan men volgens verzoeker niet concluderen dat er sprake is van een afname van het geweld in Bagdad. Hij benadrukt hierbij dat het noodzakelijk is om dezelfde gegevens te vergelijken: van 01/01/2013 tot en met 03/09/2013 hebben er 28 aanslagen plaatsgevonden in Bagdad; van 01/01/2014 tot en met 03/09/2014 waren er 33 aanslagen en van 01/01/2015 tot en met 03/09/2015 waren er 31 aanslagen. Het aantal "ernstige aanvallen" in Bagdad (in de stad en de provincie) is toegenomen in vergelijking met 2013 en is min of meer gelijk aan die van 2014. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen begaat naar mening van verzoeker dus een kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de redenen voor haar besluit en motiveert op onvoldoende wijze waarom zij van mening is dat er sprake zou zijn van een daling die een herziening van de positie van het Commissariaat-generaal zou rechtvaardigen.

Verzoeker vervolgt zijn betoog als volgt: "*In de bestreden beslissing, stelt het CGVS dat de aanvallen vaker voorkomen in 2015, maar dat het aantal slachtoffers "ver onder" het aantal ligt van namelijk 2013. Deze verklaring laat toe aan het CGVS om aan te nemen dat voor de Iraakse ontheemden die hun land hebben gevlucht, een terugkeer naar Bagdad geen risico inhoudt van onmenselijke en vernederende behandeling.*

Hoewel verzoeker deze bewering niet kan aantonen, verwijst hij naar de bronnen die hij gebruikt heeft in het begin van zijn uiteenzetting. De aanvallen kwamen vaker voor en het risico opdat de burgerbevolking geraakt wordt stijgt op overeenkomstige wijze.

Het CGVS heeft niet aangegeven in de bestreden beslissing, wat hij bedoelt met "ernstig". Op basis van de weergegeven gegevens in het huidig verzoek, kan de omvang van de ernstigheid worden waargenomen.

Een journalistieke bron zei inmiddels dat "Irak kent vandaag een van de grootste golven van geweld in jaren. Volgens een recent VN-rapport, werden minstens 12.282 burgers gedood en 23.126 gewond in 2014 ten gevolge terroristische daden en geweld, waardoor dit het de dodelijkste jaar s sinds het begin van sektarisch geweld in 2006- 2007".

Hij voegt hier aan toe dat Bagdad een stad is met een hoge bevolkingsdichtheid, gaande tot 4.637 inwoners per km². Met zoveel inwoners per km², is het duidelijk dat wanneer een bom ontploft, het dramatische gevolgen heeft voor iedereen die zich bevindt in de directe omgeving, aldus verzoeker, die er in dit verband op wijst dat 2015 in de maand november al meer dodelijke slachtoffers kende dan het gehele jaar 2013 en zich dan ook de vraag stelt hoe het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gelet op deze cijfers, haar beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan rechtvaardigen.

Verzoeker wijst er voorts op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld "*Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist*". Verzoeker besluit hieruit dat het geweld in Bagdad gevolgen heeft voor alle burgers en het aldus willekeurig geweld is. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar en citeert hij uit een aantal internationale persberichten en informatie van Iraq Body Count waarin melding wordt gemaakt van de incidenten in Bagdad in de tweede helft van 2015 en het aantal slachtoffers. Verzoeker besluit op basis van de door hem aangehaalde informatie dat de dodelijke aanvallen tussen 2013 en 2015 constant zijn gebleven (met uitzondering van een piek van geweld in 2014). Hij wijst er te dezen nog op dat Canada iedere reis naar Irak ontraadt, behalve in Iraaks Koerdistan in het noordoosten, dat het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten alleen de "*essentiële reizen*" aanraden en dan nog dient het in sommige gebieden onder gewapende begeleiding te gebeuren, en dat België, dat zijn advies met betrekking tot de reizen

niet heeft gewijzigd sinds februari, "formeel" iedere reis naar Irak afraadt onder vermelding van het "risico dat het geweld tot in Bagdad zou uitlopen". Ook omschreef de voormalige coördinator van het humanitaire programma van de VN in Irak de verklaring van het US State Department omtrent de verbetering van de situatie in Irak sinds het begin van de Amerikaanse bombardementen als "absurd".

Verzoeker benadrukt dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad één van de voornaamste redenen van zijn vlucht uit Irak is en hij geeft aan de hand van een verwijzing naar artikel 3 gemeen aan de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 en daaraan gerelateerde begrippen en principes een uitvoerig betoog waarom de situatie in Bagdad als een intern gewapend conflict moet worden gekwalificeerd. Hij wijst er voorts op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf schrijft *"Uit de zelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist"*. Het is volgens verzoeker dan ook onbetwistbaar dat het willekeurige geweld in Bagdad dermate hoog is dat *"er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet"*. Hij meent dat deze conclusie wordt bevestigd door de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit hij uitvoerig citeert en waaruit blijkt dat het geweld in Bagdad vooral slachtoffers maakt onder de burgers, zowel sjiïeten als soennieten. Verzoeker besluit uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat elke burger in Bagdad een doelwit is aangezien het geweld er willekeurig is. Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat het functioneren van de publieke sector een duidelijke aanwijzing is dat het leven in Bagdad zo goed als normaal kan doorgaan, werpt verzoeker op dat in de COI Focus van verwerende partij te lezen staat *"zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 - 2007 viel het openbare leven in de stad niet stil"*. Verzoeker meent dan ook dat het functioneren van het openbare leven geen objectieve en onbetwistbare aanwijzing kan zijn tot het al dan niet bestaan van een ernstige bedreiging voor het leven van een burger in Bagdad als gevolg van een willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Dit klemmt des te meer daar dezelfde COI Focus duidelijk vermeldt *"in Bagdad en volgens ISW worden dagelijks lijken gevonden"* en *"kunnen de milities straffeloos te werk gaan en kunnen de officiële veiligheidsdiensten daar maar weinig tegen ondernemen, door hun gebrek aan manschappen en organisatie"*. Verzoeker betoogt dat de vele en verschillende types aanslagen in Bagdad, de willekeurige doelwitten van de milities en het leger en het heel groot aantal maandelijkse burgerslachtoffers wel degelijk en concreet een risico aantoon dat hij een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, louter en alleen omwille van zijn aanwezigheid in de Iraakse hoofdstad.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, besluit verzoeker als volgt: *"Overwegende dat de UNHCR's "Position on Returns to Iraq" bevestigt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn (stuk 9); Dat de UNHCR stelt echter dat het hele land werd getroffen, op directe of indirecte wijze, door de huidige crisis en er bij andere landen aandringt om geen gedwongen terugkeer naar Irak uit te voeren - zonder een onderscheid te maken tussen de regio's.*

Dat artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt in § 1 van hetzelfde artikel de bedoelde ernstige inbreuken: ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat de wet van 15 december 1980 en de "Kwalificatierichtlijn"⁴⁰ bevatten geen spoor van de vergelijking tussen de verschillende regio's van hetzelfde land om het bestaan te bepalen van ernstige bedreigingen tegen het leven, van willekeurig geweld of gewapend conflict.

Dat het doet er niet aan toe dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn dan anderen;

Dat in casu, schendt verweerder artikel 48/4, § 2 c) door het induceren van een notie van vergelijking in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus.

(...)

Overwegende dat ernstige schade worden onder meer omschreven als "ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict

Dat het bestaan van een situatie van willekeurig geweld als gevolg van bedreigingen van het leven van burgers, precies is wat er wordt beschreven in artikel 48/4, § 2 c) van de wet.

Dat dit artikel niet van een zekere mate of een bepaalde intensiteit van willekeurig geweld spreekt, maar integendeel, dat de aanwezigheid van willekeurig geweld impliceert bedreigingen tegen het leven van burgers.

Dat verweerder van mening is dat er een situatie van willekeurig geweld gaande is in Irak, maar is van mening dat de mate van willekeurig geweld niet hoog genoeg is om overeen te komen met de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat, door te beweren dat er een zekere mate van willekeurig geweld vereist is om subsidiaire bescherming te bieden, verweerder schendt artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980 door voorwaarden toe te voegen aan de wet."

Verzoeker acht in dit verband tevens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden: *"Overwegende dat het document "UNHCR Position on returns to Iraq", van oktober 2014, stelt Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complémentaire vorm van bescherming te bieden;*

Dat de UNHCR bevestigt dat wanneer het Verdrag van Genève niet van toepassing is op een persoon afkomstig vanuit Irak, dan kunnen er bredere criteria worden toegepast die betrekking hebben tot de status van vluchteling, zoals opgenomen in de relevante regionale instrumenten of aanvullende vormen bescherming(...);

Dat desbetreffende schrijft de UNCHR op een zeer expliciete wijze: asielzoekers afkomstig uit Irak die bescherming zoeken binnen de lidstaten van de Europese Unie aan wie de vluchtelingenstatus is geweigerd kunnen vallen binnen de werkingssfeer van de richtlijn Kwalificatie voor mensen die behoefte hebben aan een subsidiaire bescherming(...).

Dat in casu dient men de nadruk te leggen op het feit dat de UNCHR aan de Kwalificatierichtlijn, de naam geeft van richtlijn van "personen die nood hebben aan een subsidiaire bescherming";

Dat het al het ware is om de nadruk te leggen op dit aspect van de richtlijn, wanneer het vluchtelingenstatus geweigerd werd.

Dat daarom het onjuist is om te beweren dat de UNHCR de toekenning van subsidiaire bescherming niet zou aanraden ten aanzien van mensen uit Irak;

Dat de UNHCR dringt, integendeel, de overheden erop aan het onderzoek van de voorwaarden niet te beperken tot het status van vluchteling, maar bredere criteria van bescherming te zoeken, zoals die voor subsidiaire bescherming;

Dat in casu, schendt de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen, omdat de motivering niet voldoende adequaat is in het licht van de informatie die vervat ligt in de voornoemde bronnen."

Tot slot betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar een aantal vaststellingen zonder op enige wijze haar beweringen te staven zodat dat de bestreden beslissing niet voldoende gestaafd wordt en het in het middel omschreven artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wordt geschonden.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een bevel van overdracht van Bagdad naar Al Andar dd. 8 september 2015, een loonfiche dd. 22 juli 2015 met vingerafdruk en handtekening, een toestemming tot het dragen van een geweer, het artikel *"Bagdad n'est pas aussi sûre que le dit Théo"* van La Libre dd. 10 oktober 2015, het document *"Comment le terme "Conflit armé" est-il défini en droit international humanitaire? Comité international de la Croix-Rouge (CICR), Prise de position, mars 2008"* en het document *"Note de politique de traitement: Irak"* van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2015.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met volgende stukken: een "attest van laatste loon" met vertaling, een "administratief bevel" met vertaling, een "administratief bevel" met vertaling, een "administratief bevel" met vertaling, twee "attesten van afgestudeerde" met vertaling, een "beëindiging van training" met vertaling, en een "administratief bevel" met vertaling.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de Subject Related Briefing *"Irak. Valse documenten en corruptie"* van 3 februari 2012 gevoegd.

Op 26 april 2016 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met een update (31 maart 2016) van de COI.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen

en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe deze artikelen zouden geschonden zijn. Immers, artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

De Raad stelt vast dat verzoeker verder de schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aanvoert doch geen concrete toelichting geeft op welke wijze hij dit artikel, dat de eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven waarborgt, geschonden acht. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM, komt verzoeker in wezen niet verder dan een loutere theoretische uiteenzetting en een verwijzing naar de terreurdaden van IS in Irak zonder *in concreto* toe te lichten in welk opzicht deze artikelen werden geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

In zoverre verzoeker behoudens het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en 'het algemeen beginsel van 'voorzichtigheid' nog andere algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij tijdens het gehoor consequent gebruik maakte van de afkorting FBS wanneer hij het had over de dienst waar hij werkte terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat hij doelt op FPS (Facility Protection Services) dat belast is met de beveiliging van Iraakse overheidsgebouwen, en hij bovendien niet kan vertellen waarvoor de afgekorte naam van de dienst stond, hetgeen opmerkelijk is aangezien hij beweert sinds 2003 voor de dienst te werken en uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de naam duidelijk op de uniformen van de agenten vermeld staat, (ii) hij geen enkel bewijs levert dat hij persoonlijk of zijn collega's van FPS gedwongen werden naar het front te trekken, hij incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot het bevel dat hij zelf gekregen zou hebben en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat massaal gevolg is gegeven aan de fatwa van Ayatollah al-Sayyid Ali al-Husseini al-Sistani van 13 juni 2014 en geschat wordt dat een miljoen vrijwilligers zich in de daaropvolgende weken heeft aangemeld om het land te verdedigen zodat het erg onwaarschijnlijk is dat er gedwongen rekrutering plaatsvond bij welbepaalde politiediensten, (iii) hij zijn vrees om bij een terugkeer naar Irak omwille van zijn ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden geenszins aannemelijk heeft gemaakt daar (1) hij geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van zijn bewering dat de Iraakse autoriteiten hem daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat hij gedeserteerd is, (2) zijn beweringen omtrent de straffen voor dienstweigeraars volledig tegenstrijdig zijn met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en waaruit blijkt dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel, dat er geen gevallen bekend zijn van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid en dat veel politielui die ontslag willen nemen verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag omdat dit minder tijdrovend is en (3) hij geen persoonlijke kennissen kan aanhalen die omwille van dienstweigering zijn gestraft en hij ook niet weet wat er is gebeurd met zijn andere collega's die zijn gevlucht, (iv) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (v) wat betreft

de door hem neergelegde documenten dient te worden opgemerkt dat er niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit of die van zijn familie, noch aan zijn tewerkstelling als agent of aan de overgang van FPS naar het Ministerie van Binnenlandse zaken, en de foto's hoogstens aantonen dat hij collega's of kennissen heeft die zijn betrokken bij het conflict doch geen enkel bewijs leveren dat hij zou worden vervolgd omwille van zijn dienstweigering.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 februari 2016 (CG nr. 1528075), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.5.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat niet wordt getwijfeld aan verzoekers tewerkstelling als agent of aan de overgang van FPS naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken. De door verzoeker dienaangaande voorgelegde documenten worden aldus door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voldoende bewijskrachtig geacht. De vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker tijdens het gehoor consequent gebruik maakte van de afkorting FBS wanneer hij het had over de dienst waar hij werkte terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat hij doelt op FPS (Facility Protection Services) dat belast is met de beveiliging van Iraakse overheidsgebouwen, en hij bovendien niet kan vertellen waarvoor de afgekorte naam van de dienst stond, kunnen aldus niet weerhouden worden als motief ter staving van het besluit dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk maakt.

2.5.2. Determinerend in dit verband zijn de overwegingen waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *"Er dient verder te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs levert dat u persoonlijk of uw collega's van FPS gedwongen werden naar het front te trekken. U verklaart dat het bevel kwam van de minister van Binnenlandse Zaken Muhammed Salim al Chabban, via televisie en de interne communicatie, voor agenten van FPS om te gaan vechten in Anbar maar legt hier geen enkel bewijs van neer (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). De screenshots van een facebookgroep die u voorlegt en waarop collega's van u te zien zouden zijn vormen geenszins een bewijs dat deze personen uw collega's zijn, dat zij zich aan het front in Anbar bevinden of bevonden, en zeker niet dat zij hiertoe waren gedwongen. U legde verder incoherente verklaringen af met betrekking tot het bevel dat u zelf gekregen zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 13). Toen u de eerste keer gevraagd werd hoe u werd opgeroepen tot de strijd, verklaarde u dat er een document was waarop uw naam zou staan en waaruit zou blijken dat het uw beurt was om naar het front te gaan. Toen u gevraagd werd waar dit document zich bevond, antwoordde u dat u dit document niet persoonlijk gekregen heeft. Toen opnieuw werd gevraagd hoe u dan werd opgeroepen, indien u geen document had gekregen, antwoordde u plots dat uw baas uw baas u dit bevel mondeling gegeven zou hebben (CGVS, p. 13). Tot slot dient*

opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat massaal gevolg is gegeven aan de fatwa van Ayatollah al-Sayyid Ali al-Husseini al-Sistani van 13 juni 2014. Geschat wordt dat een miljoen vrijwilligers zich in de daaropvolgende weken heeft aangemeld om het land te verdedigen (zie landeninformatie: 'A Short Profile of Ira's Shi'a Militias', p. 1). Het is dan ook erg onwaarschijnlijk dat er gedwongen rekrutering plaatsvond bij welbepaalde politiediensten.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden (gehoorverslag CGVS, p. 16-18), merkt het CGVS vooreerst op dat u deze vrees geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. Verder dient opgemerkt te worden dat uw beweringen omtrent de straffen voor dienstweigeraars volledig tegenstrijdig zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. U verklaart via collega's van de administratieve dienst te weten dat de straf voor dienstweigeraars minimum drie jaar cel bedraagt, in het geval de dienstweigeraar in Irak blijft (gehoorverslag CGVS, p. 16). Bovendien verklaart u dat uw broer S.(...) als agent werkzaam is in de rechtbank waar rechtszaken in verband met dienstweigering voorkomen, dat dergelijke zaken erg frequent voorkomen en de straffen variëren van drie tot vijf jaar. Bovendien gelooft u dat uw straf zwaarder zal zijn, omdat u het land heeft verlaten. U geeft aan ervan overtuigd te zijn dat deze straffen daadwerkelijk worden uitgevoerd (gehoorverslag CGVS, p. 17). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat **ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel**. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is.

Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Ten slotte dient vastgesteld te worden dat u geen persoonlijke kennissen kan aanhalen aan die omwille van dienstweigering zijn gestraft, en ook niet weet wat er is gebeurd met uw andere collega's die zijn gevlucht (gehoorverslag CGVS, p. 16).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten (zie landeninformatie: COI Focus Politie – Desertie). U reikt bovendien geen concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid/ongegrondeheid van de door hem geschetste vrees, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Voormelde motieven blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten volledig ongemoeid laat. De Raad neemt om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stukken (door verzoeker omschreven als zijnde een "bevel van overdracht van Bagdad naar Al Anbar d.d. 08.09.2015 (stuk 4)", een "Loonfiche d.d. 22.07.2015 met vingerafdruk en handtekening (stuk 5)" en "Toestemming tot het dragen van een geweer (stuk 6)") zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van verzoekers asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Stukken 5 en 6 zijn immers niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde

vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RVV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en deze stukken derhalve niet in overweging worden genomen.

Stuk 4 wordt ter terechtzitting opnieuw voorgelegd met vertaling. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het uiterst bevreemdend moet worden geacht dat verzoeker na confrontatie met een negatieve beslissing plots wél in staat zou zijn om het document voor te leggen waarin hem het bevel werd gegeven om aan het front in Anbar te gaan vechten. Verzoeker verklaarde in dit verband immers **“Op welke manier werd u opgeroepen? Ik heb het document niet, maar alle namen, waaronder de mijne stonden op het document waarmee we door de administratie werden opgeroepen. Waar is dat document nu? Ik moest het vragen van de administratie, maar ik denk niet dat ze mij zo’n document zouden bezorgen. Als u het document niet heeft gekregen, op welke manier kreeg u het bevel dan? Mijn baas heeft me mondeling laten weten, je naam staat hier, op die dag moet je vertrekken met de faosh. (...)”** (administratief dossier, stuk 6, p. 13). In de mate de “administratieve bevelen” (gevoegd bij het verzoekschrift en ter terechtzitting neergelegd) zijn vrees voor vervolging zouden moeten aantonen die het gevolg is van zijn weigering om naar Anbar te gaan om te vechten, wijst de Raad erop dat aan dit onderdeel geen geloof wordt gehecht, en verzoeker ook niet aantoonde dat hij vervolging dient te vrezen wegens desertie. De Raad wijst er voorts op dat hoe dan ook, ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op het ongeloofwaardig relaas en de vaststelling dat “nagenoeg alle documenten worden vervalst” (SRB Irak “Valse documenten en corruptie”, 3/2/2012) kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend aan de administratieve bevelen. Wat de andere stukken ter terechtzitting neergelegd betreft stelt de Raad vast dat de loonfiche en de documenten van zijn afstuderen en de beëindiging van zijn training zijn tewerkstelling bij de politie/FPS bevestigen, een gegeven waaraan niet wordt getwijfeld.

2.5.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij

toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De conclusie van de commissaris-generaal is niet gewijzigd in de aanvullende nota van 26 april 2016 waarbij de nieuwe COI dd. 31 maart 2016 over de actuele veiligheidssituatie in Bagdad ter kennis werd gebracht

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') en de aanvullende nota blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De argumentatie in het verzoekschrift met de uitgebreide verwijzing naar cijfermateriaal van Iraq Body Count en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan deze appreciatie niet ombuigen. Ook met de verwijzing naar de reisadviezen voor Irak van Canada, het Verenigd Koninkrijk, de Verenigde Staten en België, welke overigens slechts gericht zijn aan de respectieve onderdanen die van plan zijn om naar Irak te reizen doch geenszins een leidraad vormen voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Iraakse nationaliteit bezitten, en het neerleggen van de stukken 7 tot en met 9 toegevoegd aan het verzoekschrift toont verzoeker allerminst aan dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoeker zijn argumentatie nog onderbouwt aan de hand van een verwijzing naar artikel 3 gemeen aan de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 en daaraan gerelateerde begrippen en principes, wijst verwerende partij er in de verweernota terecht op dat deze bepalingen – wat betreft de toepassing en invulling van artikel 48/4, § 2, onder c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt naar Belgisch recht van artikel 15, sub c, van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) – géén ingang vinden. Te dezen wordt verwezen naar een recent arrest van het Europees Hof van Justitie, i.e. *“Aboubacar Diakité tegen de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (zaak C 285/12) dd. 30 januari 2014, waarin het Hof onder meer argumenteert als volgt:

“(…)19 De in artikel 15, sub c, van de richtlijn omschreven schade bestaat in een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

20 In dit verband moet worden vastgesteld dat de Uniewetgever de uitdrukking “internationaal of binnenlands gewapend conflict” heeft gebruikt, die verschilt van de begrippen waarop het internationale humanitaire recht is gebaseerd, daar in dit laatste onderscheid wordt gemaakt tussen “internationale gewapende conflicten” en “gewapende conflicten [die] geen internationaal karakter [dragen]”.

21 In die omstandigheden moet worden vastgesteld dat de Uniewetgever de subsidiaire bescherming niet alleen wenste toe te kennen aan de betrokkenen in geval van internationale gewapende conflicten en gewapende conflicten die geen internationaal karakter dragen als omschreven in het internationale humanitaire recht, maar ook in geval van binnenlandse gewapende conflicten, op voorwaarde dat deze conflicten worden gekenmerkt door gebruik van willekeurig geweld. Het is in dit verband niet noodzakelijk dat is voldaan aan alle criteria waarnaar wordt verwezen in gemeenschappelijk artikel 3

van de vier verdragen van Genève en in artikel 1, lid 1, van aanvullend protocol II van 8 juni 1977, dat dit artikel verder uitwerkt en aanvult.

22 Bovendien moet worden vastgesteld dat het internationale humanitaire recht een regeling geeft voor situaties waarin internationale gewapende conflicten woeden alsmede voor situaties waarin gewapende conflicten woeden die geen internationaal karakter dragen, wat impliceert dat het bestaan van een dergelijk conflict de voorwaarde vormt voor toepassing van de regels daarvan (arrest van de kamer voor hoger beroep van het Internationaal Straftribunaal voor het voormalige Joegoslavië van 2 oktober 1995, *Dusko Tadic* alias “Dule”, zaak nr. IT 94 1-AR-72, punt 67).

23 Hoewel het internationale humanitaire recht met name tot doel heeft om in een conflictgebied bescherming te bieden aan de burgerbevolking door de gevolgen van de oorlog voor personen en goederen te beperken, is daarin, anders dan artikel 2, sub e, van de richtlijn juncto artikel 15, sub c, daarvan, niet voorzien in toekenning van internationale bescherming voor bepaalde burgers buiten het conflictgebied en het grondgebied van de partijen in conflict. De definities van het begrip “gewapend conflict” in het internationale humanitaire recht beogen dus niet te bepalen in welke situaties een dergelijke bescherming noodzakelijk zou zijn en zou moeten worden toegekend door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten.

24 Meer in het algemeen dient te worden beklemtoond, zoals de advocaat-generaal in de punten 66 en 67 van zijn conclusie heeft opgemerkt, dat het internationale humanitaire recht en de subsidiaire-beschermingsregeling van de richtlijn verschillende doelen nastreven en duidelijk los van elkaar staande beschermingsmechanismen instellen.

25 Zoals de advocaat-generaal in punt 70 van zijn conclusie heeft gesteld, leiden bovendien bepaalde schendingen van het internationale humanitaire recht tot een persoonlijke strafrechtelijke aansprakelijkheid. Daardoor is het internationale humanitaire recht nauw verbonden met het internationale strafrecht, terwijl bij het mechanisme van de subsidiaire bescherming als voorzien in de richtlijn geen sprake is van een dergelijk verband.

26 Bijgevolg kan voor de mogelijkheid om in aanmerking te komen voor het stelsel van artikel 2, sub e, van de richtlijn, juncto artikel 15, sub c, daarvan, niet de voorwaarde worden gesteld dat wordt vastgesteld dat is voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van het stelsel van het internationale humanitaire recht, omdat er anders aan voorbij wordt gegaan dat deze twee stelsels elk hun eigen gebied regelen.

27 Bijgevolg moeten de betekenis en de draagwijdte van het begrip “binnenlands gewapend conflict”, bij het ontbreken van een definitie ervan in de richtlijn, volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bepaald in overeenstemming met de in de omgangstaal gebruikelijke betekenis ervan, met inachtneming van de context waarin het wordt gebruikt en de door de regeling waarvan het deel uitmaakt beoogde doelstellingen (arresten van 22 december 2008, *Wallentin-Hermann*, C 549/07, *Jurispr. blz. I 11061*, punt 17, en 22 november 2012, *Probst*, C 119/12, punt 20).

28 In de omgangstaal betreft het begrip “binnenlands gewapend conflict” een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.”

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het “Upper Tribunal” (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (AA (*Article 15(c)*) *Iraq* CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.).

Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

2.6.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Tot slot kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog waar hij stelt dat de bestreden beslissing niet voldoende gestaafd wordt zodat artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van

de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen wordt geschonden.

De Raad wijst erop dat alle referenties in de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 6 oktober 2015 volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van voornoemde COI Focus achteraan het document, en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij *in casu* ook tracht te doen in voorliggend verzoekschrift.

De Raad benadrukt te dezen nog dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat de verplichtingen vervat in voornoemd wetsartikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de *feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden* (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt: (...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Uit de rechtspraak van de Raad van State (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301) blijkt overigens duidelijk dat voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. Rekening houdend met voornoemd verslag aan de Koning, het advies van de Raad van State en de rechtspraak van dit rechtscollege, besluit de Raad dat de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 6 oktober 2015, dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van voormeld KB valt zodat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van dit KB te dezen dan ook niet dienstig is.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de bekritiseerde COI Focus werd opgesteld door een onafhankelijke ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier de veiligheidssituatie in Bagdad. Verzoeker toont met de kritiek in het verzoekschrift op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier,

op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS